

מוזיאון מכבי ע"ש פייר גילדסגיים

PIERRE GILDESGAME MACCABI SPORTS MUSEUM

מכבי צעיר בילדסגיים

מס. תיק:	8-1092
מיקום פיזי: ארכיון, מכל: 0289	
שם התיק:	אגודת מכבי בילו גדרה המכבי הצעיר - עתון מכבי צעיר
שם החטיבה:	פרסומי מכבי
מתאריך:	01/12/1938
עד תאריך:	01/12/1938
מס. פריט במחשב:	1093

אגודת "מכבי-בילר" גדרה המכבי-הצעיר

שנה ב' גליון א' (ח')

גדרה

עתון "מכבי-צעיר-בילר"

נר שני של חנכה שנת התרצ"ט 18 בדצמבר 1938

למלאת חמשים וארבע שנים

ליסוד גדרה

התכון:

א. מ. ה. 1. דבר המערכת לחברים 2. חגנו הכפול ב. 54 שנים לגדרה: 1. 54 שנים למושבתנו 2. גדרה בעבר בהווה ובעתיד 3. 54 שנים ליסוד גדרה ג. חנכה: 1. חג החנכה 2. מרד החשמונאים 3. בדרכי התקומה ד. בצפרני הנאצים: 1. התפת הגרמנית ומפעל הצלת הילדים 2. סבל היהודים בגרמניה 3. הגזרות החדשות ה. מחיינו: 1. עם דמדומי ערב 2. יום גשם 3. מפקדינו וראשי-הפלוגות בפעולה (התולי) 4. בית-ספרנו (התולי) ו. ספרות: 1. חרבן וגאולה 2. נשיאים ורוח וגשם אין 3. סירת דיגים בסערת ים 4. היורה ז. בתנועה ובסניף:	א. מ. ה. 1. דבר המערכת לחברים 2. חגנו הכפול ב. 54 שנים לגדרה: 1. 54 שנים למושבתנו 2. גדרה בעבר בהווה ובעתיד 3. 54 שנים ליסוד גדרה ג. חנכה: 1. חג החנכה 2. מרד החשמונאים 3. בדרכי התקומה ד. בצפרני הנאצים: 1. התפת הגרמנית ומפעל הצלת הילדים 2. סבל היהודים בגרמניה 3. הגזרות החדשות ה. מחיינו: 1. עם דמדומי ערב 2. יום גשם 3. מפקדינו וראשי-הפלוגות בפעולה (התולי) 4. בית-ספרנו (התולי) ו. ספרות: 1. חרבן וגאולה 2. נשיאים ורוח וגשם אין 3. סירת דיגים בסערת ים 4. היורה ז. בתנועה ובסניף:

חיים כהנוב

הצליחת פעולתנו זו תלויה אך ורק בכם. ובה במדה שיחשבתם הוויכוחי, מוצכם והתעניבותכם לבמתנו יגדלו - כן ירחב ויטופר עתוננו. אנו מלאי תקווה טבעתית לא יהא צורך לסנות על נושא זה - סמצער אותנו מאד - ובהמשך עבודתנו נמצא טעד ועדוד מצד כל החברים.

גליון זה יוצא לאור בחג כפור לנר: חנכה - חג המכבים ויום
מלאת חמשים וארבע שנים ליסוד מוסבתנו. ולחגנו הכפור הזה - מקדש חלקו
הגדול של הגליון.

בבית שני של חנכה, יום יסוד גדרה, תערך חגיגת יסוד המושבה.
את הארגון של חגיגה זו קבלה מפקדתנו על עצמה ולפי החלטתה, תהא תכנית
החגיגה כדלקמן:

תהלוכת לפידיים ברחובות והופעות מיוחדות ברחבה סליד בית-הכנסת, באומים, הקראות מיצירות חברינו ותרגילים ספורטיביים באולם בית-העם. לאחר תכנית זו, יבוא החלק האחרון של החגיגה ליד שלחנות ערוכים.

חגיגה כפולה זו - ערך רב לה, ועלינו להתכוון לקראתה כראוי, כדי שהופעתנו תהא נאה ומוצלחה.

המערות.

78 77 76 75 74 73 72 71 70 69 68 67 66 65 64 63 62 61 60 59 58 57 56 55 54 53 52 51 50 49 48 47 46 45 44 43 42 41 40 39 38 37 36 35 34 33 32 31 30 29 28 27 26 25 24 23 22 21 20 19 18 17 16 15 14 13 12 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

תכריט הכור ל הרי פע תכריט

ב ו ו ג י ג ת י ט ר ד ה מ ר ש ב ה .

למלאת 54 שנים למרשבתנו.

אבנר טכניץ.

היום מלאו חמשים וארבע שנים מיום דרכו לראשונה רגלי אנטי ביליו על טממות דרום-יהודה.

54 שנים חלפו מנר שני של חנכה התרמ"ה, יום בו גאלו מיטדי מושבתנו, חלוצי התקומה העברית החדשה את אדמת קטרה אשר הפכה לגדרה. היא הנזכרת ביהושע (פ' ש"ו פסוק לו') והסוכנת בגבולות שבט יהודה. גבעות טרטים ואדמות שממה - היא מראה הככר עליה מסתרעת כיום מושבתנו. ואל ככר זו, אל טטח פראי זה, העפילו מתי מספר של אנשים בועזים: אנטי ביליו חלוצי התקומה אשר נטשו מסרת-גלות בת מאות שנים, עזבו בתי-ספר גבוהים נטרדו מעל הוריהם ומטפחותיהם, ארגו מן המסגרת הטחורה של הגשו הגלותי ועלו ארצה ישראל להיות למורי הדרך ומתוי הקו לעם כלו. כי נכטטה נפטם לארץ האבות, להקים מחדש את הריטות חרבותיה.

כן גמרו וכך פעלו. וביום כ"ז כסלו, בנר שני של חנכה שנת התרמ"ה, עלו הבילויים על אדמת גדרה לאחר שהתגוררו **במקומות שונים** בארץ - שנות מספר.

ויחי כי החלו בבנין המושבה, בקרה שאלה במחם: מה שם יקראו למקום? אולם פתרון הבילויים לטאלה זו לא אחר לבוא. הרי לקומם הריטות הארץ באו, להטיב לעם את זהרו הקדום את הימים כס חי עם חפטי במולדתו! ואם לקומם עלו? הרי גט את שם המקום יש לחדש ולא לכנותו בשם אחר. כי לפנים היתה הארץ כלה מיושבת ע"י בני-ישראל. שתחו את ספר-קדשנו ומצאו שם כתוב לאמר: "המה היוצרים ויושבי נשעים וגדרה" (דברי הימים ב' ד' כג'), ובכן: יהודט שם המקום ויקרא כך גם בעתיד. כן החליטו וכך היה. ולככר הפרא, לאדמת השממה בראשית התיסבותם, שם נתן: - ג ד ר ה . ארע המקרה (אם במתכון ואם לאו) ויטוד גדרה הונח בימות חג

הזכרון לנצחון בני מתניהו המכבים, באג האורים הוא חג החנכה. ואכן! חג זה הוא סמלי לאנטי ביליו, ראשוני ההתיסבות החדשה בארצנו. כי קו אחד מטתף, מאחד את שניהם: את חג החנכה ותנועת ביליו. רוח יהודה המכבי: סמל אט הקנאה לחפס ולמרד, ולפרק על זרים, לסחרר העם ולהחזיר ליירוטלים את חרותה ולציון את מסכן כבודה - עולים בד כבד עם רוח ביליו מעוררי העם לחריגה ממסגרת מארת הנכר, לעזיבת חיים טאננים בגשו הגלותי ולטוב אל ארץ האבות, לבנותה ולהבנות בה לעם חפטי יוטב לבטח בארצו.

"מכבי!" , "ביליו!" , מלים אלו מכילות ואוצרות בקרבן את הרעיונות הנסגבים ביותר ואת המטרות הנעלות והקדומות של שתי תקופות בחיי עם ישראל. שתי תקופות אשר הצעידו את עמנו לקראת מטגב רצונו ועזו, לקראת חפס ודרור בארצו "להיות עם חפטי בארצו", ארץ ציון וירושלים.

54 חגי חנכה עברו על גדרתנו כשמחה ובכאב, כעבודה ובטבל.

54 "נר שני" של חנכה חגו בה. וככר הפרא, זו האדמה זרועת הארטיס אשר הצמיחה קוץ ודרדר - הפכה למקום נוסב, - לגדרתנו היפה של היום.

הנער הגדרתי הצעיר, אשר רוח המכבים והבילויים גם יחד מרחף עליו ואשר את ארגונו קרא בטם "מכבי-ביליו" - מזיגה נאה של יהודה המכבי עם המכבים החדשים אנטי ביליו, עוד ילבט עז וידע להמטיך בקו תרוח במ הלכו מיטדי גדרה. ירים על נט את גבורותיהם אשר עליהם גאותם.

גדרה בעברי כהרה ובעתיד.

54 שנים עברו מיום עלו הבילויים על אדמת גדרה. אטר אדמתה נקנתה ע"י רבי מיכל פינט ז"ל, מצרפתי טרצה להתפטר מנחלתו. בכור תשרי עלו בסירת גאולים תסעה בחורים מחמרים אחרי סלסה חמורים נוסאי צדה וכלי עבודה, להתיטב על אדמתם. קסים היו תנאי העבודה בימים הראשונים וביחוד לבילויים שלא היו בקיאים בראשית התיטבותם בעבודת האדמה. צדה ומים היו להם במדה זעומה מאד. אולם לאט לאט, כתוצאה מעבודה מתמדת ומאמצת גדלה המוסבה, גדל מספר התושבים וכיום היא מונה קרוב לאלף נפש ומתנוססת לתפארה על גבעות מוקפות מיסורים מוריקים. בגדרה כיום יש בתי-חרסת, בתי-הבראה, ארגון נער, מוסדות חנוך, חנויות, סרות אוטומובילים וטאר סרותים נוחים. תעסית החלב מפותחה ואת תוצרתה מטוקים לערים. כרמים סדות ופרדסים מקיפים את המוסבה מכל עבריה ומטקים וקבוצים סביבה, אשר מטוים לה חן מיוחד. ויש, והרהורים עולים על לבי: לעת עתה זה ובמרוצת הזמן עוד נטויה יד בני גדרה. תגדל המוסבה וכבישים יעברו בה, סרות רכבות יהיה, גני הירק יתרחבו ומספר תושביה יתרבה. גם עתה, בזמן המאורעות, עוד יציעו ימים טובים וגדרה הבילויית תפרח ותגדל, תתנוסס ותתנוסא לתפארה במדינה העברית הטלמה. אורי צוקרמן. קבוצת "דב".

54 שנים ליסוד גדרה.

כאטר אעלה בזכרונני את מלחמת המכבים, הם החסמונאים, אעלה בזכרונני גם את מלחמת "המכבים הסניים" - בני ביל"ו. לפני כסנים שנים החלה עליית בני ביל"ו ארצה. וראשי-תבות סל אגודת ביל"ו הוא: בית יעקב לכו ונלכה. מתוים היה להחיות את הארץ מסממותיה. ותקותם זו לא נכזבה. בני ביל"ו הצליחו ליסד מוסבות ובינותן מוסבתנו גדרה. בסנת ה'תרמ"ה, בנר סני סל חנכה, אך הסמט יצאה מפאתי המזרח והנה צצו ראשים מבין ההרים. מי הם? ומה הם? - אלה הבילויים אשר באו ליסד את גדרה. תסעה היו במספר ואתם סלסה חמורים ורובה אחד. החלוצים החלו את עבודתם בסירה, רצון ומרץ. אולם הערביים סכניהם, היו מדי פעם בפעם מתנפלים עליהם, והתורקים אשר מטלו אז בארץ, גם הם החריבו את עמל החלוצים. ומיסדי מוסבתנו הכרחו לעבד בלילה. את צריפיהם הקימו באין רואה: כי פחד התורקים טהיו מחריבים כל בית נבנה אשר טרם הוסם עליו גגו - נפל עליהם. ימיה הראשונים סל גדרה היו ימי סבל ותלאה. אולם, אף על פי כן ולמרות הכל, היסוד הונה ומאז והלאה מתפתחת מוסבתנו. וביום חגיגתה החמשים וארבע אנו מבישים ביראת הכבוד לזקנינו מיסדיה.

נעמי הנקין.

קבוצת "דב".

ועלון אעלה וירשנו אותה כי יכל נוכל לה. בית יעקב לכו ונלכה

מעל פני הארץ. אך גם הפעם חיל יון נחל מפלה וכל הארץ עברה לידי היהודים.

יהודה וצבאו עלו ירושלימה. יהודה נכנס לבית המקדש וטהר אותו וכנה מזבח. הוא חפץ שמן אולם היונים שמאו הכל ולא נותר אלא פך שמן אחד שיכל היה להספיק רק ליום אחד ובעטה נט ופך הסמן הספיק לסמונה ימים. לכן אנו חוגגים מדי שנה בטנה את חג החנוכה שמונת ימים. דליה סברדלוב.

קבוצת "הקמה"ץ

בדרכי התקומה.

הבה נדמה לעצמנו טאבו עוזבים את עולם המציאות בהוה, ומליגים בדמיוננו אל העבר. נתאר לנו כי אנו נוסעים בספינת אויר גדולה וצופים אל המרחש^ת. והנה אנו מגיעים לשנות 17-1914 ורואים אנשים נלחמים כחיות שרף, שומעים רעש תותחים וקול אנקת חללים ותרועות מחלמה. הלא זוהי המלחמה העולמית.

אנו ממשיכים בהפלגתנו ורואים והנה קבוצות קבוצות של בחורים צעירים עולים על אדמות שממה בארץ-ישראל להפרותה ולבנות בה מדינה לעם העברי. הלא הם הביילויים מיסדל מוסבתנו. מכאן אין אנו טוהים יותר על כל תופעה הסטורית ומגיעים בסיסה מהירה למאה החמש עשרה: תקופה של התפתחות, המצאות ותגליות. בדרכנו הלאה אנו חולפים על "ימי הביניים" תקופה של בערות איומה לאנושיות ומסימים את טיסתנו המהירה בתקופה יפה ומעניינת: תקופת מלחמת החטמונאים נגד היונים. פה אנו טוהים וצופים אל המרחש: גדודים עבריים קטנים שהחליטו לפרק את על יון העריצה, מסתתרים במערות ומתכנים תכניות למרד. הם יוצאים למלחמה נגד היונים ואף יכולים להם ומנצחים אותם. התלהבות היהודים גוברת. והגדודים הקטנים הופכים לחיל גדול. המלחמות נעשות קשות יותר ויותר. אך תמיד יד העברית על העליונה ולבטוף הם מגרשים מן הארץ את עובדי האלילים, ופונים לטהר את בית המקדש שנשטא ע"י היונים. והטמחה גדולה וטבח והודיה לאדני בטאים מפני כל.

אנו הופכים את כיוון ספינתנו וחוזרים לעולם המציאות. עומדים. לאחר שנחנו מעל הדרך הארוכה - אנו יושבים ומסכמים את נסיעתנו|זו. התקופה המעניינת ביותר בסכומנו, היא תקופת החטמונאים. בחורים יהודים, אמיצי לב ומלומדי מלחמה, חרפו את נפשם למות על מזבח מולדתם, נלחמים כאריות, פלוגות פלוגות קטנות כנגד חילות יון העצומים, מנצחים ומרימים את נס החפץ והתחיה שהיו את כל מאוים וסאיפתם אשר נתנו להם את העז והמרץ למלחמת החפץ. מכיון שאת העבר סכמנו, נוכל להטותו להוה שלנו. אנו נוכחים כי דמיון רב ישנו בין שתי התקופות: ימי החטמונאים וימינו אלה. ההבדל הנכר והבולט הוא: שבתקופה ההיא נלחמנו בפועל: בחרב ובכדון, ועתה אנו נלחמים ברוח, רוח היצירה והבנין אשר נותנת לנו לעמד בפרץ ולעצור בעד השתללויותיהם של מטנאינו. ובחרב ובכדון אנו טולחים את ידינו רק לאז כסאויבינו מאלצים אותנו לכך בהתנפלים עלינו להרגבו. תמיד התנכלו במפעל בנין ארצנו ותחית עמנו, אולם כשם שהצליחו החטמונאים וכשם שהצליחו בני ביילוי - נצליח גם אנו.

גם כיום, בטעה שהערבים מצירים את צעדינו, מנסים להרתיענו, להפחידנו ולהפסיקנו ממפעלנו הכביר: גאולת העם והארץ, בטעה זו עלינו לזכר את רוח החטמונאים והבילויים, להתאחד ולהתחזק לסם הצלחת דרכנו וממנו שאיפתנו.

רחביה טכניץ.

קבוצת "דאבי'ו".

§§§ ב צ פ ר נ י ה נ א צ י ם §§§
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

התפת הגרמנית ומפעל הצלת ילדי גרמניה.

טאת הסבל של עם ישראל כנראה שטרם נתמלאה, וליים הצרות והמצוקות בוטפה עוד טפה אחת: התפת הגרמנו-אוסטרית. האנטישמיות בימינו הגיעה למרום פסגתה למאז תקופת ימי-הבינים. גרמניה הנאצית שטמטה לקן פורה למפייצי תורת היטלר, יכלה להתגאות עתה ולומר בפה מלא: "סיסו בני מעי", כי אמנם הצליחה בפעולתה ותורתה הכתה טרשים ולצערנו ארצות באורות אחרות, שמקום נכבד להן, בעולמנו, הולכות בעקבותיה ומקבלות את תורת היטלר האנטי-יהודית.

אכזריות זו של ממשלת היטלר הנאורה, אשר כמות לא ידע העולם זה זמן רב, הכתה גלים חזקים על פני תכל ומארצות טובות ובפרט מארצות-הברית באה הגבה כלטהי. אם כי, עזרה ממשית בוטטה וטרם באה ליטוב היהודי בגר-מניה ולו מאחת הארצות הללו. כי ברבן "רבה הצפיפות" ואין יכולת לקלט עולים. וטערי ארץ-ישראל נעולים בפני בני-ישראל, וגורלם של יהודי גרמניה נואר תלוי ועומד לרחמים.

מצבם של הילדים בה שולט הנאציזם - לא שונה ממצב בו טרויה היהדות הגרמנית כלה. ואף הם, למרות גילם הרך, לא נצלו מצטרבי הנאצים. נלקחו מעל הוריהם, גורטו מכל מקום, שולחו לגבולות וליערות ונשארו בלי גג ומחסה, בלי שת לחם ובגד.

להצלת הנער יטנו טביח-תקוה. חלקם יקלט בארצות: אנגליה, הולנד ושוויצריה, ולחלקם תאופטר העליה ארצה - בטל גילו הרך, שאינו דורש כיום טרטיפיקט. ולפעולת הצלה זו - נקרא היטוב העברי בארץ ובפרט אנו הנער. 10.000 ילדים מתעתדים להכנס לארץ ועלינו יהיה לאמצם בבתינו, לקרוב אלינו ולדאג להם. ימים קשים חולפים על עמנו גם בארצו, ימי מלחמה והכרעה לגורל תקומתנו ותחיתנו בארץ-האבות, ובימים אלה שומה עלינו לבא לעזרת אחינו בגולה, וכך נעשה.

מפעל הצלת ילדי גרמניה מצא הד חזק ביטוב בארץ, ולא רחוק היום ורכבה מקרב הנער היהודי הנענה בגרמניה - יטבו אתנו כמולדתנו. רבבה אחת מתוך היהדות הגרמנית שהנאציזם זומם להביא עליה כליה ואשר הומיד בה עד היום למעלה מאלפים!

מפעל הצלה זה, כמפעלים אחרים שעליהם הכריז היטוב ואף מלאם בהצלחה - יצליח. ומוכרח להצליח, כי פתרון כל הבעיה היהודית תמצא את פתרונה רק בארצנו החדשה-היטבה וכמו כן - גם פתרון ההצלה של התפת הגרמנו-אוסטרית.

הנאצית, על מפעל ההצלה שקבל עליו היטוב. דממה אופפת אותם והם חוזרים למוטבה כסממנים כבר מנצנץ אור החטמל.

הקור הולך וחזק ואנו בדרכנו הביתה. צועדים עצבים ובדומיה תחת רטם סיחתנו. והסירה העליזה שהסתפקה בראשית שיוולנו הערב - נדמה. נפרדים החברים האחד מעל השני ומועקה מכבדה על לבותינו. רחל וינר.

קבוצת "דאכיו".

יום גשם.

אתמול, בטכני ליטון, רעמים חזקים נסמעו וברקים הבריקו ולא הניחו להרדם. למחרת, לכשהתעוררתי, התלבסתי, אכלתי ומהרתי לבית-הספר. אולם הכרחתי לחזור מפני שהגשם הטוטף התחיל לרדת. לאחר כמה רגעים פסק הגשם. לקחתי את ילקוטי ורצתי לבית-הספר. בדרך התחיל הגשם לרדת בשניה, וגם הרטיב את בגדי ובעלי אף התרטבו. כי שלוליות מים רבות כבר היו ברחוב. כשהגעתי לבית-הספר כבר החלו הלמודים. קבלתי רשות להכנס והתחלתי ללמד. כשצלצל הפעמון מהרתי אל ערוגתי לראות מה נעשה בה. והנה נבשו הזריעות וסמחתי מאד. הוצאתי את העטבים שצמחו בין השורות וכשצלצל הפעמון שנית המטכתי בלמודי. כשגמרתי ללמד חזרתי הביתה ולאחר שאכלתי והכנתי את טעורי - יצאתי לשחק בשלוליות ולחפץ גולות וקלעי כדורי-רובה. עובד קוסובסקי.

קבוצת "מגן".

מפקדינו וראשי-הפעולה בפעולה.

(בקרת התולית על כבוי טרפה ע"י מפקדי ור"פ הסניף ביום 22 בנובמבר). יום חמשי. מזכיר הסניף נגס אל לוח-המודעות החדש ותולה מודעה בזו הלשון: "היום בטעה 4 אחה"צ פעולה ספורטיבית על מגרט המכבי. תלכט ספורטיבית חובה". מיד מתאספים חברים רבים ע"י לוח-המודעות, מעינים במודעה וסמחים על הפעולה הספורטיבית שתערך, ובפרט כשהמפקדה תרשה לשחק בכדורים החדשים שנרכשו זה עתה.

סגן מפקד הסניף - הח' אבנר מסתכל במעונו המצין את הטעה 16.45. הוא מפסיק את עבודתו ועומד ללכת למגרט המכבי. נפגש עט הח' אסף, המפקד הראשי, וסניהם צועדים יחדו אל המגרט, שלובי-זרוע, שניהם קורנים משמחה ובת-צחוק "קלה" מרחפת על שניהם. בדרכם מצטרפים אליהם שני ראשי-הפעולות וכלם צועדים כשפניהם מועדות אל ככר הגרן.

"איה? א-יה א..ב..ט..ל..ו..ם?, איה אכ.. סלום?" - רץ החבר

חנוך ברחוב וצעקותיו פולחות את האויר - "עטן עולה מביתו, כנראה טרפה פרצה..."

בת צחוק נראית על פני אסף והוא פונה אל חבריו: "החמין בודאי

נטרף שט, אולם בכל זאת - הבה ונגש". כל החברים מרחיבים צעדיהם

בטנות את כוון הליכתם לבית-אבינדב. אותה טעה בככר הגרן כבר התכנסו

כל חברי "המכבי-הצעיר". רצים החברים ומעבירים את זמנם במטחקים

ותלבטותיהם התכולות-לבנות בולטות על פני הככר. סחכים הם בקצר-רוח

לכוא מפקדיהם. אולם אלה האחרונים כוּסְטוּ לבוא. ומתפללים החברים ומט-
תוממים ויודעים הם כי מפקדיהם דיקנים ואין דרכם לאחר. ומה פטר הדבר
כי שרם באוץ וטעת התחלת הפעולה כבר חלפה.
הטמט שולחת את קרניה האחרונות. פאתי מערכ האדימו ובפאתי מזרח,
עולים תמרות עטן סאליהם אצו רצו המפקדים. נכונה היתה הודעת הח' חנוך
טרפה פרצה בבית אבינב. רעט והמולה כחצר הטרפה. המפקד אסף, תוך
חפזון תפט בידיו כד חלב יטן נקוב חורים ומהר אל האט. גם אבנר מהר
אל פח עתיק ימין שתחתיתו כבר מזמן נפלה, תפטו במהירות ותרורץ אל האט
המתלקחת. אביבי הלץ רץ ומרקד סביב הבית כשהוא אובד עצות. במוחו
חולפות מחשבות והוא מתכן תכניות כיצד לעלות על הגג. כדי לעצר בעד
האט מלהתפסט. רחל טרצתה אף היא לעזר לחבריה בעבודתם - חזרה מדרכה
במהרה כי הכה העטן בעינים. רצה היא להביא מים בכדים כדי למסר לכבאים.
האט הולכת ומתפסטת ואוכלת בצריף, הקרטים הופכים לאפר ורעפי
המלט גובלים ונשכרים. דירי הקומה התחתונה עסוקים בהוצאת הרהיטים מן
החדרים, בה בטעה שהמפקדים עסוקים בכבוי האט. נשים רבות מן הסביבה
התאספו לחזות ב"מחזה", רצים יצאו דחופים להתזעיק תגברת ואחת הנשים
אף עלתה על אחד הארגזים הגדולים שבחצר ומפיה יצאו הקריאות: "פוזר",
פוזר - הצילו!".

הקומה העליונה מלאה עטן ואי אפשר היה לחדר ולכבות את האט.
הכבאים היו מכניסים ראשיהם ומיד בורחים מפני העטן המחניק, עד אשר
התפרץ הכבאי האמיץ אסף לתוך החדר ופתח את חלונותיו. מאז התאורר
החדר וכלט כבו את האט על נקלה.
מפקדי "המכבי-הצעיר" וראשי-פלוגותיו עוזבים את טדה-הטרפה
וצועדים כטאורו האט: הפיח השחור, נראה על בגדיהם, אל טדה-הספורט
על מנת לערך את הפעולה שעמדה להערך.
אכן! זוהי פעולה ראויה לשמה אשר אותה חייב המכבי למלא בין שאר
חובותיו: - לעזר לזולת.

אביבי קרסיקוב.
קבוצת "דאבי"ו".

בית-ספרנו.

(א) טבילים ודרכים בהן ערוגות פנל
החיים התחתונים וצמחים בה רבים
ובין הטבילים הצומחים בגנה
"אינז'ילים" נאים מלבליט.	(א) בית-ספרנו בנין קטן
בו טלטה חדרים וטער
ומצדדיו מכון-מים ו"פנטון"
המתיזים עלינו מים בימי סער.
(ב) ובטעת עבודת הגן התלמידי
ועל כרחם הולכים להביא מעדרים
כי פקד המורה לא להזניח הצמחים
ורצונו איתן נבניה גנבים.	(ב) ומאחורי בית-הספר חרטה מצילה
מקוט מרגוע לתרגלות השכנים
וגנה יפה משתרעת מאחוריה
בה חריצותם - התלמידים מראים.

מאת: אסא ברדיצ'בסקי. קבוצת "דב".	(ה) ובטוב התלמידים עם מעדריהם מהטעה נטאר אך מחציתה ועד שמטדריים בתפקידיהם מצלצל העמון ובורחים הכיתה.
--	---

חרבן וגאולה.

"כיום כחרב בית-המקדש נולד המטיח. מה רב התכן ומה גדול הרעיון הצפון במלים פשוטות אלו! שתגם זה שנאמר ע"י חז"ל לשני כאלפים שנה, לא לשוא נאמר. כי אכן! מהיום שחרב בו בית-המקדש, העם טאף לגאולה. אגדות רבות נטוּצו בין ההמון על אודות המטיח הגואל אשר יוטיע על הרי ירושלים כשהוא רכוב על גבי חמור לבן ויתקע בטרטר לקבץ את גליות ישראל. חכמינו נאגו להטיח אגדות אלו בקרב העם, כי הט הכינו את ערכם הרב לחזק את ידי הרעים ולעודד את המפגעים. הרבה אגדות על המטיח נטוּצו בתוך התלמוד באופן שכל אדם הכונה בים המדרס רחב הידים בתקל בדרכו באגדה כפחית אשר עליו יוכל לנח בטרם ימטיח את דרכו. היהודי הקורא אגדה כזאת מתמלא כשחון ואמונה בגאולה, אשר "אט תתמסמה עוד בוא תבוא". את הגעגועים הרבים של העם לארצו, אנו רואים בסירי מסוררים רבים מכל התקופות. בסירי יהודה הלוי גאון המסוררים היהודים בימי-הביניים, אנו מוצאים סירי געגועים רבים לארץ-ישראל הנשמה; בסירי המפורסם ביותר "ציון הלא תשאל לטלוט אסיריך", משתקפים געגועים הרבים לציון, געגועים אשר לא התגבר עליהם, ובסוף ימיו עלה בעצמו ארצה, בכדי לפצא בה את מותו.

אחד הסירים הגדולים ביותר של גדול מסוררינו מן התקופה החדשה היא מגילת האט לביאליק ז"ל. בסירה זו אנו רואים את קנצ המסורר על חרבן ארצו, המתבלטות בתאור החרבן ואבל עליו. גם המבונן הלאומי מביע את חקות העם לשוב לארצו, תקוה אשר לא תסוף מלב העם כל עוד תהמה בשם היהודי לציון, ועיניו תצפה מזרחה. ועוד ראייה חשובה לקטר האמיץ בין העם והארץ, אנו רואים בתנועות המטיח/יות הרבות שהיו מוטיציות ובעלמות מדי טעם בטעם באגדות הרבות על דבר עטרת הסבטים, גבורי ההיל המתכוננים לעלות בסערה אל ארץ-ישראל לכבשה מידי הגויים. תנועות מטיחיות רבות היו עוד באלף הראשון לחרבן, אך אז לא היו בעלות הקף רחב. התנועה המטיחית הגדולה ביותר היתה התנועה השבתאית. תנועה זו היתה אמנם מנהלת בידי אנשי מרמה, אשר אחזו את עיני העם בלהטים שונים. אך עצם העובדה, כי קהלות יהודיות שלמות בכל מזרח ארופה וצפון אפריקה נטשו את כל אשר להם והתכוננו לעלות ארצה לקריאת המטיח הראשונה, עובדה זו קי. שמכיחה לנו את אהבת העם למולדתו, אשר לא שככה מעולם.

בימינו אלה, יכלים אנו לומר כי גאולת העם והארץ מתקרבת. בארץ אשר זה מאות שנים אשר לא הוריקה ירק ולא הדטיאה דשא, מתנוססות כיום לתשורה מושבות המתפרנסות על החקלאות כבימי קדם, וערי תעשייה גדולות, המטיצות את תוצרותיהן בארץ ומחוצה לה.

עיני כל העם נטואות בתקוה כלטי תחית הארץ, כאשר היא תקותנו האחרונה. ואנו תקוה שתקות העם הזאת לא תכזב.

רבקה ליבוביץ.

קבוצת "דאבי"ו".

בשיאית וררוח וגטט חילן.

עבר אדר וחסון אף הוא חלף וגטט לא ירד. יוט יוט נוטבת רוח
דרומית ויוט יוט מתנשאים ענבים מחורית אטר זוחלים לאטט מכבד מטאט.
עובריט ולא מזילים ארצה מגטטי הכרכה הצטונניט בט. פתאט שנתה הרוח
את כיונה ונטבה מצד מזרח. כלט קרו כי יכוא חמסין ואחריו גטט. אך
גט תקוה זו נכזבה והרוח רק הביאה בכנטיה חול ואבק אטר הקטו על נטימת
בעלי-החיים. וגטט שרט ירד על פני האדמה הצמאה. יוט יוט עלו נטיאית
כבדיט וכטו את עין הטטט. ובקר בקר כסה הערפל את פני הארץ. אך גטטי
הכרכה טמכל מצטיט להט בארדה - כוטטו לרדת.

טעט כהטכיתטי בבקר, כטעוד רטיטי הטל מתנוצצית על עלי הפרחית
וערפל הבקר עוד לא נמוג כלו מחט הטטט, ירדו טפות מיט גדולות טהאדמה
הקטה טפגה אותן בן רגע. היורה החל לרדת. טמחתי מאד ורציתי לטרץ
בקריאת טמחה לקראתו, אך שרט טהטטקתי להוציא את מחטכתי לטועל - פטק
הגטט, ופני האדמה היבטה טהתבקעה מחט הטטט בטארו כטהיו.
טריט טיכאל.

קבוצת "דב".

סירת דיגיט בטערת יט.

ענבים מחורית מרחפים לאטט על פני הרקיע ומבטריט על גטמית חזקים
טירדו בעוד רגעי מטטר. ומתחת- יט טוער וגועט אטר גליט גבוהים וארוכית
עובריט על פניו בקול רעט חזק.

סירה קטנה נהוגה בידי דיגית אחדית, עוטה את דרכה אל החף. עובדיט
הדיגית אולט סירתט עוד רחוקה מן החף. כי מדי טעט בטעט, הודעית אותה
הגליט ללב היט. הסערה מתחוללת בחזקה והגליט מנפצית את כל העומד בדרכט
לרטיסיט. הרוח נוטבת בכח רב, גטט מתחיל לרדת וכל זה מגדיל את טערת
היט ומגביר את הרעט.

סוף סוף, לאחר עמל רב ומאמצית קטיט, הגיעו הדיגית למחוז חפצט,
בסירתט הטבורה, הודות לכיון הרוח טהטתנה והציל אותט ואת סירתט -
מהיות טרף לגלי היט.

פנחס פוגל.

קבוצת "דב".

היורה.

מאת: צעורה קלבקוב. ק' "דב".

טטט חמה ולוהטת הופיעה על פני הטמית. האויר עמד מתנועה. קצרה
הנטמה. וזה בטט את בוא היורה.

לאחר טקיעת החמה בין הערביט, התחילו ברקית בודדיט להבריך ברקיע.
מי יתן ויתחיל הגטט לרדת! - מתמלליט כל הלבבות - אך הברקית והרעמית
חדלו והענבים התפזרו ונעלמו מן העין. למחרת, בטרט הגיעה הטמט לאמצע
הטמית, התפרצה לטע פתאט רוח חזקה וינעו העצית וירעטו. ובעקבות
הרוח, בא ענן כבד וטחור וכהרף עין כסה את פני כל הארץ. טפות מיט
התחילו יורדות. בכל הביתט נפתחו החלונות ועיבי זקניט ונעריט הציצו
החוצה לראות את בוא היורה, טכל כך הרבה זמן חכו לו. גטט עז נתן ארצה
ובן רגע טטטו המיט ומלאו את כל החריצית והטלוליות.

מאי-יכלת להוציא עתון חצמאי לתנועה, יפתה הוע"דה הארצית האחרונה את כחה של המפקדה הארצית, להתקטר עם אחד העתונים לטם הוצאת מדור מיוחד של תנועתנו.

ההצעה הזולה ביותר בתנאי מעתון "ספורט-הבקר" אשר אתו התקשרה המפקדה.
ומדור מיוחד של "המכבי-הצעיר" מופיע זה כחודשים ב"ספורט-הבקר" אשר
בו ישנו גם מדור של הסתדרות הצופים בארץ-ישראל. בעתון זה ישנן ידי-
עות על כל המתרחש בסדה-הספורט הארצי-ישראלי והעולמי.
קראו והפיצו את "ספורט-הבקר".

בועידה הארצית האחרונה, החלט להעביר את מוטב המפקדה הארצית מחיפה לתל-אביב. מטרד המפקדה נמצא בבית מרכז ה"מכבי" טבתל-אביב. העברת מוטב המפקדה לת"א יקל לנו מעתה את הקשר אתה ויעזר לנו בעבודה.

ביום 7 בינואר 1939, יערץ על איצטדיון "מכבי-יהודה" רחובות, כנוס ארצי באטלטיקה-קלה לנער (מגיל 12) ולבוגרים. בכנוס זה תסתתפנה כל הסתדרויות האגודות הספורטטבארץ. את עריכת הכנוס קבלה על עצמה אגודת "מכבי-יהודה" רחובות שכבר החלה בהכנות לקראת המארע הספורטיבי הגדול ואף שלחה כבר הזמנות לכל האגודות.

סניפנו יופיע בתחרויות אלו במספר מצומצם של בנים מקבוצת "דאבי'ו".

באספה הכללית של האגודה נבחר ועד חדש מרכב מהחברים: שלום סברדלוב (יו"ר), אברהם אטף (מפקד "המכבי-הצעיר"), חגי טכביץ (מרכז טכני), אבנר טכביץ (מזכיר כללי וסגן מפקד "המכבי-הצעיר") והחברים: טאול אדלר, אליהו פרנקל ויחזקiah חבקיין אשר מרכזים בידיהם את טאר התפקידים. מערכת עתוננו, בשם כל החברים, מברכת את הועד החדש ומאחלת לו לצלחה מוריה ומוצלחה.

בטלסת החדשים האחרונים גדל רכושם: בחצוצרה (1,400 לא"י), תנאי (1,800 לא"י) וכדורים (500 לא"י).

ה'ר"א'ות להרפעתנו בחג המושב:

על כל החברים להופיע בתלבטת רשמית בשעה 7 בערב באולם בית-העם, להסתתפות בתהלוכות האזורים. (זכור אשר שרט רכט את תלבטתו - יופיע בתלבטת בית-הספור). בדבר תכניות החגיגה, ראה מאמר המערכת בדף 1.